

Tardor a la Garrotxa

ÀNGEL CALDAS I BOSCH

Pujant per la carretera vella que va cap a Vic, quan s'ha deixat a mà dreta el poble florejat dels Hostalets, i hom s'endinsa en els revolts sobtats que puguen cap al Santuari de la Mare de Déu de la Salut, es té la impressió que la vegetació lluent, quasi viscosa, humida, a banda i banda del camí, forma un immens claustre de verdor que s'empara del propi món interior per deixar-lo xop de pau. La boira s'esvaïa lentament, empresonant encara aquest convent vegetal de l'esperit, com la guardiana del silenci. Allà, tot havia crescut en el silenci. Els roures de fulla groga i els faigs de tronc llis i els castanyers i els cinc freixes gegants que fan

els honors als pelegrins a l'entrada del Santuari, tot era gran, tot enfonsava les seves arrels en una quietud monàstica. La natura, ufanosa, potent, es plantava davant el pelegrí com una invitació al creixement interior. Un creixement entorpit, allà a baix, enmig del brogit urbà, pels atabalaments de les cridòries humanes, pels brams del diner, per les disputes que esveren les sangs. El claustre de silenci i de verdor es rendia als peus d'una capella lluminosa, neta, maca, dominada per una imatge de mida natural de la Mare de Déu de la Salut. Hi vàrem resar el Rosari esvaint totes les boires. Un feligrès de Sant Feliu de Pallerols, al segle XVII, va col·locar, en la gruta natural d'una immensa roca que sustenta l'arquitectura del Santuari, una petita imatge de la Verge perquè guardés, des d'aquell refugi, el poble que s'estén als peus de la muntanya com un llençol gegant. La natura i la gràcia. L'humanisme i la fe. El Dret natural i la Revelació divina. El goig i la pau, l'home complet es retrobava a si mateix en aquell espectacle tardoral de la terra garrotxina.

Font del document: http://www.diaridegirona.cat/cultura/2011/11/05/tardor-garrotxa/527281.html?utm_source=rss